

2 KRÓNIKÁK 28-36.

Elérkeztünk a nemzet végnapjaihoz, ezek a fogságba hurcoltatás előtti napok. Áház király kezd uralkodni, aki egy igen gonosz király volt, és uralkodása során a királyság soha nem látott mélységekbe süllyed. A következő királyok közül Hezekiás jó király volt, Manassé gonosz, majd Jósiás ismét nagyon jó volt, de minden esetben, amikor egy gonosz királyhoz érünk, úgy tűnik, hogy a gonoszságuk egyre nagyobb mélységet ér el.

Húszéves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit őse, Dávid, amit helyesnek lát az ÚR, hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt istenszobrokat is csináltatott a Baaloknak. Tömjénezt a Ben-Hinnóm völgyben, és a fiait elégette áldozatul, azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. Áldozott és tömjénezt az áldozóhalmokon, a dombokon és minden bujazöld fa alatt.

Sokan elmélkednek azon, hogy vajon Isten miért rendelte el a kánaániak kiirtását, amikor Izrael gyermekei bevonultak az országba, mert nagyon kegyetlennek tűnik Isten részéről, hogy elpusztítson minden ott lakó embert. Sokan nem értették, hogy a szeretet Istene hogyan rendelheti el egy emberi faj kiirtását. Ha viszont elkezdjük tanulmányozni istenimádatuk részleteit és a kultúrájukat, akkor láthatjuk, hogy mi volt ennek az oka. Ezek az emberek olyan mélységekbe süllyedtek, hogy idővel saját magukat pusztították volna el.

A Baál-imádat egyik szokása a gyerekek elégetése volt. Izzásig felforrósították a kőből vagy fémből készült Baál szobrokat. Ezeknek a szobroknak a karjai előrenyúltak, és az ujjai az ég felé meredtek, hogy így tarthassák a kisdedeket. Amikor a szobrok már vörösen izzottak, akkor behelyezték a babákat a karjaikba, és így áldozták fel őket a Baálnak. Áház is ezt cselekedte a saját gyermekeivel, és minden egyéb pogány istenimádó szokást bevezetett, ezáltal megtagadva az Élő, Igaz Isten imádatát.

Látható, hogy mivel az izraeliek nem engedelmeskedtek Istennek, és nem írtották ki őket teljesen a földről, ezért ezeknek szokásaikat fokozatosan kezdték átvenni, megfertőződtek, majd végül mindez a pusztulásukat okozta.

Isten ettől a méregtől szerette volna megóvni őket, hogy továbbra is az Igéret földjén maradván Őt szolgálhassák, de a saját engedetlenségük végül bukásukhoz vezetett, mert megengedték, hogy a körülöttük levő emberek befolyásolják őket.

Ebben a történelmi időszakban, Áház és főleg Ezékiás idejében, Ézsaiás volt Isten prófétája, és az ő könyvében olvashatunk azokról az emberekről, akik az asztrológiában, a csillagjóslásban, és hasonló hamis dolgokban hittek. Ezékiás után, Manassé volt az, aki elrendelte, hogy Ézsaiást fűrészeljék ketté, mert nem akarta többé Isten Igéjét hallani. Aztán Jósiás idejében Isten újabb prófétát támasztott, Jeremiást, aki így beszél a néphez ebben az időszakban:

Cserélt-e pogány nép isteneket? - pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal.

Még a pogányok is a saját hamis isteneiket imádják nemzedékről nemzedékre. Az is igaz, hogy a hamis istenek imádata vonzó a test vágyainak betöltésére, így aztán nincs is lelki küzdelem. Ha az Élő Igaz Istent imádjuk, az belső konfliktushoz vezet. Attól a pillanattól kezdve, hogy elfogadom Jézus Krisztust megváltómnak, a testem a lelkem ellen lázad, és a lelkem a testem ellen, mert ezek ketten ellentétesek.

A pogányok tehát nem cseréltek isteneket, de Isten azt mondja népének, hogy *Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.*

A folyóvíz egy állandóan folyó, életet adó víz, a víztartók viszont hatalmas üregek, amelyeket a sziklákba vájtak Izraelben, hogy azokban tárolják a téli esők során összegyűlő vizet. De tudjuk, hogy mi történik azzal a vízzel, amely egy ilyen tartályban összegyűl: nemsokára állottá válik, mozgó farkincák kezdenek úszkálni benne. És még ezt a vizet sem tudják megtartani, mert gyakran a sziklákban levő repedések miatt eltűnik belőlük a víz. Az ilyen megrepedt barlangüreget már csak sírhelynek lehet használni. Még az Olajfák hegyén is találunk egy olyan temetkezési helyet, amelyet eredetileg víztárolónak akartak használni, de nem tartotta meg a vizet.

Áház elfordult Istentől, és ezeket a szörnyű, utálatos szokásokat követte, amikért Isten a kánaáni népekre ítéletet mondott. Azért rendelte el Isten a kiirtásukat, hogy ne fertőzzék meg a saját népét, de engedetlenségük megfertőzte őket és végül a nép pusztulásához vezetett.

Áház gonoszsága miatt gyorsan csökkent a királyság ereje:

Ezért Arám királyának a kezébe adta őt Istene, az ÚR. Megverték, sok foglyot hurcoltak el tőle, és Damaszkuszba vitték őket. Izráel királyának is a kezébe került, és az is nagy vereséget mért rá.

Pekah, Remaljáhú fia ugyanis levágott Júdában egy napon százhuszezer embert, akik mind bátor harcosok voltak. Ugyanis elhagyták őseik Istenét, az URat.

Zikri, egy efraimi vitéz pedig meggyilkolta Maaszéjáhút, a király fiát, Azrikámot, a palota felügyelőjét és Elkánát, a király helyettesét.

Az izráeliek fogságba vittek honfitársaik közül kétszázezer asszonyt, fiút és leányt. Nagy zsákmányt is szereztek tőlük, és a zsákmányt elvitték Samáriába.

De volt ott az ÚRnak egy prófétája, név szerint Ódéd; ez kiment a Samáriához érkező sereg elé, és ezt mondta: Őseitek Istene, az ÚR haragra gerjedt Júda ellen, és a kezetekbe adta őket, ti pedig sokat levágtatok közülük eget verő indulatokban.

És most azt gondoljátok, hogy leigázhatjátok a júdaiakat és jeruzsálemieket, hogy rabszolgáitokká és rabnőitekké legyenek, pedig ezáltal magatokat teszitek vétkeseké Isteneitek, az ÚR előtt.

Azért most hallgassatok rám: Engedjétek vissza a honfitársaitok közül ejtett foglyokat, különben az ÚR izzó haragja fordul ellenetek!

Akkor előállt néhány efraimi főember: Azarjáhú, Jehóhánán fia, Berekjáhú, Mesillémót fia, Jehizkijáhú, Sallum fia és Amászá, Hadlaj fia, azokkal szemben, akik a hadjáratból jöttek,

és ezt mondták nekik: Ne hozzátok ide a foglyokat, mert amit ti akartok, az a mi vétküink lesz az ÚR előtt, és a mi bűneinket és vétkeinket szaporítja, pedig úgyis sok a vétküink, és az ÚR izzó haragja fenyegeti Izráelt.

Otthagyták azért a fegyveresek a foglyokat és a zsákmányt a vezető emberek és az egész gyülekezet előtt.

Ekkor név szerint kijelölt férfiak álltak elő, és gondjaikba vették a foglyokat: a mezíteleneket mind felöltöztették a zsákmányból, ruhát és sarut, ételt és italt adtak nekik, és bekenték őket olajjal. A gyengéket szamarakon szállították, és elvitték őket honfitársaikhoz Jerikóba, a pálmák városába; azután visszatértek Samáriába.

Abban az időben követeket küldött Áház király Asszíria királyához, hogy segítse meg őt.

Még az edómiak is betörték, megverték Júdát, és foglyokat ejtettek.

A filiszteusok pedig a Sefélá-alföld városaiban és Júda déli tartományában fosztogattak. Elfoglalták Bétsemest, Ajjálónt, Gedérótot, Szókot és falvait, Timnát és falvait, Gimzót és falvait, és oda települtek.

Bizony, megalázta Júdát az ÚR Áház júdai király miatt, mert támogatta az erkölcstelenséget Júdában, és nagyon hűtlenné lett az ÚRhoz.

Rátört azért Tiglat-Pileszer, Asszíria királya, és megostromolta ahelyett, hogy támogatta volna.

Mert Áház kifosztotta ugyan az ÚR házát és a király meg a vezető emberek palotáját, és Asszíria királyának adta, de ez sem segített rajta.

Nyomorúsága idején továbbra is hűtlen volt az ÚRhoz Áház király.

Damaszkusz isteneinek áldozott, akik megverték őt, de ezt mondta: Mivel Arám királyait megsegítik isteneik, ezért nekik áldozom, és engem is megsegítenek! Pedig ezek okozták bukását, és egész Izráelét is.

Világosan megfogalmazva olvashatjuk, hogy a problémák oka az, hogy elfordultak Istentől, és a nyomorúság idején Áház még mélyebbre süllyedt a főrtelembe, és a szíriaiak isteneit kezdte imádni, mert azt gondolta, hogy ha a szíriaiak legyőzték őket, akkor az ő isteneik erősebbek kell legyenek a mi Istenünkénél. Végül pedig ez okozta a nép vesztét.

Összeszedte Áház az Isten háza fölszerelését, és összetörette az Isten háza fölszerelését, az ÚR háza ajtóit pedig bezáratta. Azután oltárokat csináltatott magának Jeruzsálemben minden utcáson.

Júda minden egyes városában áldozóhalmokat csináltatott, és más isteneknek tömjénezett. Így bosszantotta ősei Istenét, az URat.

Egyéb dolgai és egész életútja elejétől végig meg van írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben.

És pihenni tért Áház az őseihez, és eltemették őt a fővárosban, Jeruzsálemben, de nem Izráel királyainak a temetőjébe vitték. Fia, Ezékiás lett utána a király.

Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben.

Érdekes, hogy Áház minden gonoszsága ellenére Ezékiás lelkileg nagyon jó király volt. Talán azért, mert látta az apja bukását, látta, hogy mit tett az apja uralkodása a nemzettel. Mégis érdekes látni azt, hogy egy ilyen istentelen apának, hogyan lehetett egy ennyire lélekben járó fia. Egyik oka az lehet, hogy Ezékiást erősen befolyásolta Ézsaiás próféta, és így uralkodása kezdetén azonnal elkezdte apja istenkáromló munkájának lerombolását.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett az őse, Dávid.

Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az ÚR háza ajtóit, és kijavíttatta azokat.

Azután visszahozta a papokat és a lévítákat, és összegyűjtötte őket a Keleti-téren.

És ezt mondta nekik: Hallgassatok rám, lévíták! Szenteljétek meg magatokat, és szenteljétek meg őseitek Istenének, az ÚRnak a házát! Hordjatok ki minden undok bálványt a szentélyből!

Mert hűtlenné váltak őseink; azt tették, amit rossznak lát Istenünk, az ÚR, és elhagyták őt. Elfordították arcukat az ÚR hajlékától, hátat fordítottak neki.

Még a csarnok ajtóit is bezárták, eloltották a mécseseket, nem hoztak illatáldozatot, és nem mutattak be égőáldozatot a szent helyen Izráel Istenének.

Ezért haragudott meg az ÚR Júdára és Jeruzsálemre. Ezért tette őket iszonyatossá, borzasztóvá és gúny tárgyává, amint magatok is látjátok.

Ezért hullottak el őseink fegyver által, ezért vannak fogságban fiaink, leányaink és feleségeink.

Azért elhatároztam, hogy szövetséget kötök Izráel Istenével, az ÚRral, és akkor elfordul tőlünk lángoló haragja.

Fiaim, ne tétlenkedjétek! Hiszen titeket választott ki az ÚR, hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozatok.

Ezékiás első dolga az, hogy Jehova imádatát visszaállítsa. A templomot előzőleg bezárták, és szeméttel volt tele, nem voltak napi áldozatok, nem égett az örökmécses, mert Áház idejében Isten imádatától teljesen elfordultak. Ezékiás ismét hívja a papokat és a lévítákat, és mindent visszaállít, ezáltal megállítja egy időre Isten ítéletének kiömlését a nemzet irányába.

összegyűjtötték testvéreiket; megszentelték magukat, és bementek az ÚR házába a király parancsára az ÚR szava szerint, hogy megtisztítsák.

Bementek a papok az ÚR háza legfelső részébe, hogy megtisztítsák. Kihordtak az ÚR házának az udvarába minden tisztátalan dolgot, amit az ÚR templomában találtak. A lévíták pedig átvették, és kihordták a szabadba a Kidrón-völgybe.

Az első hónap első napján kezdték el a megszentelést, és a hónap nyolcadik napján jutottak el az ÚR csarnokáig. Nyolc napon át végezték az ÚR házának a megszentelését, és az első hónap tizenhatodik napján fejezték be.

A megszentelés egy hosszú rituálé volt, és sorban mindent megszenteltek: a Szentek Szentjét, a templomot, a szent kenyereket, a illatáldozati olajat, a gyertyákat, stb.

És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron. Ugyanabban az időben, amikor elkezdték az égőáldozat bemutatását, elkezdték az ÚRnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszerével.

Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg vége nem lett az égőáldozatnak.

Az égőáldozat a megszentelés áldozata volt, mert szövetséget kötöttek arra, hogy az Urat szolgálják. A Biblia azt mondja:

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;

Másszóval, Istenem, itt a testem, amelyet neked áldozok, azaz a testemet és életemet arra szentelem, hogy téged szolgáljalak. Erről szól az égőáldozat is.

Amikor vége lett az áldozat bemutatásának, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak.

Ezután megparancsolta Ezékiás király és a vezető emberek a lévítáknak, hogy dicsérjék az URat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak.

Azután megszólalt Ezékiás, és ezt mondta: Most már fel vagytok avatva az ÚR szolgálatára! Jöjjetek, és hozzatok véresáldozatokat és hálaáldozatokat az ÚR házába! Hozott is a gyülekezet véresáldozatokat és hálaáldozatokat, és akit a szíve arra indított, égőáldozatokat is.

Néha azt a hibás elképzelést dédelgetjük, hogy törvénybe iktathatjuk az igaz életet. Lehetetlen vállalkozás. Isten imádata mindig szabad szívből kell induljon, ezért nem lehet az embereket arra kényszeríteni, hogy imádják Istent. Nem lehet kényszerből, nyomás hatására adni, csak szabadon, szívünk akaratából.

Ezékiás és az egész nép örvendezett azért, hogy az Isten helyreállította azt népe számára, hiszen hamar megtörtént ez a dolog.

Közeledett a páska ünnepe és nem volt idejük, hogy mindent előkészítsenek erre. Mózes törvényében az állt, hogy ha valaki nem tudta megünnepelni a paskát az első hónap tizennegyedik napján, akkor ezt a második hónap tizennegyedik napján is megtehetette. Ezért aztán eldöntötték, hogy végre megülik a páska ünnepet, mert ezt nagyon régen nem ünnepelte már a nép.

Azután üzenetet küldött Ezékiás egész Izráelbe és Júdába, sőt Efraimba és Manasséba is írt levelet, hogy jöjjenek el Jeruzsálembe az ÚR házába, és tartsanak paskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére.

A király úgy határozott vezető embereivel és az egész jeruzsálemi gyülekezettel együtt, hogy a második hónapban tartják meg a paskát.

Nem tudták ugyanis idejében megtartani, mert nem szentelte meg magát elég pap, és a nép sem gyűlt össze Jeruzsálembe.

Így látta ezt helyesnek a király és az egész gyülekezet.

Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beérsebától Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálembe, és tartsanak páskát Izráel Istenének, az ÚRnak a tiszteletére, mert ilyen nagy tömegben még nem tartották meg, pedig meg van írva.

Elmentek tehát a futárok a király és a vezető emberek levelével egész Izráelbe és Júdába, és a király parancsa szerint ezt mondták: Izráel fiai! Térjete meg az ÚRhoz, Ábrahám, Izsák és Izráel Istenéhez, akkor ő is megtér azokhoz, akik megmenekültek Asszíria királyainak a markából, és megmaradtak.

Ne legyetek olyanok, mint atyáitok és testvéreitek, akik hűtlenné váltak őseik Istenéhez, az ÚRhoz. Ezért hagyta őket elpusztulni, amint magatok is látjátok.

Ne legyetek tehát olyan nyakasok, mint atyáitok! Adjatok kezet az ÚRnak, és jöjjetek el szentélyébe, amelyet örökre megszentelt! Szolgáljatok Isteneteknek, az ÚRnak, akkor elfordul tőletek fölgerjedt haragja.

Mert ha megtértek az ÚRhoz, akkor irgalmasak lesznek testvéreitekhez és fiaitokhoz azok, akik fogságba vitték őket, úgyhogy visszatérhetnek erre a földre. Hiszen kegyelmes és irgalmas a ti Istenetek, az ÚR, nem fordul el tőletek, ha megtértek hozzá.

Az északi királyság nagyrészt az asszírok fogságba hurcolták, és csak néhányan maradtak már ott a földön az izraeliek közül. Ezékiás megírja nekik a levelet, és biztatja őket, hogy ha visszatérnek Istenhez, akkor Isten munkálkodni fog, és a családtagjak majd ismét visszatérhetnek a földre. Gyerünk, dicsérjük és imádjuk együtt Istent! Ezékiás ismét egységben akarta visszafordítani a népet az Úr imádatára, és azt mondta nekik: *kegyelmes és irgalmas a ti Istenetek, az ÚR.*

Téves elképzelés az, hogy a Bibliában két Istent láthatunk: az Ószövetségi és az Újszövetségi Istent. Az ószövetségi Istent a harag és a bosszúállás Istene, az újszövetségi pedig a szeretet Istene – de ez az elképzelés hibás.

Az Ószövetségben is együttérző Istent ismerhetünk meg, és ahogy Ezékiás is mondja, Ő kegyelmes és irgalmas. Ennek ellenére, azok számára, akik visszautasítják az Ő irgalmát és kegyelmét, a saját életük hozza a pusztulást önmagukra. Isten irgalmas és kegyelmes, de Ő nem fog óvni a végtelenségig, és végül a gonoszság gyümölcse utol fog érni. Ekkor az emberek hajlamosak Istent okolni az ítéletért, amely állandóan körülöttük van, és egyedül csak Isten óvta meg őket addig is attól.

Az Újtestamentumban Istent a szeretet Isteneként látjuk, ugyanakkor az ítélet Istene is. Ha elolvassátok a Jelenések könyvének 6-tól 18.-ig tartó fejezeteit, akkor megismerhetitek az igazság és az ítélet Istenét, amikor megengedi, hogy a földre szálljon saját lázadásának gyümölcse, és kitölti haragját az istentelenekre.

Akik ezt a kétféle Istent hangoztatják, valójában nem ismerik a Bibliát, és nem tanulmányozták azt komolyabban, mert nevetséges azt állítani, hogy két Isten van.

Egy Isten van: a szeretet, a kegyelem, az együttérzés Istene, akit megismerhetünk mind az Ó-, mind az Újszövetségből, ugyanakkor Ő az igazság Istene is.

A futárok városról városra jártak Efraim és Manassé földjén egészen Zebulonig. De kinevették és kigúnyolták őket.

Csak néhány ember volt Ásérban, Manasséban és Zebulonban, aki megalázta magát, és elment Jeruzsálembe.

Júdában azonban ott volt az Isten keze, amely egy akaratra juttatta őket, és teljesítették a király és a vezető emberek parancsát az ÚR szava szerint.

Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban.

Ahhoz, hogy ezen az ünnepen valaki részt vegyen, előtte megtisztulási folyamatban kellett részesülnön: leborotválta a haját, naponta fürdöket kellett vegyen a templomban, hogy megtisztítsa magát a pogány világ szennyeződéseitől. Ez főleg azokra volt igaz, akik pogány népek között éltek, és erre az ünnepre visszajöttek Jeruzsálembe.

Emlékeztek arra, amikor Pál visszatért Jeruzsálembe, közeledett az ünnep, amin Pál is részt akart venni, és ezért elment hogy megszentelje magát, és néhány fiatal megszentelődését is segítette, mert ezeknek nem volt elég pénzük arra. Jakab mondta neki: „Pál, sokan azt mondják, hogy felkavartad a pogány és zsidó városokat, és nem vagy jó zsidó fiú, mert a pogányok szokásait kezdted követni. Az egyház felbolydult itt, mert halották, hogy milyen radikális vagy, ezért nyugtasd meg őket, vigyél magaddal néhány zsidó fiút, és menj és mutasd meg, hogy te még mindig zsidó vagy.”

A békesség kedvéért Pál elment a templomba, végigcsinálta a megtisztulási folyamatot, és ott talált rá néhány ázsiai zsidó, akik szintén megtisztulni mentek oda. Ezek ráismertek, hogy ő az, aki sok bajt okozott Ázsiában, és ennek következtében Pált majdnem meglincselte a felbújtott tömeg. A római katonák mentették ki őt onnan, és felvitték az António-erődítménybe, ahonnan Pál elkezdett ennek a csöcseléknek prédikálni.

Elmondta nekik, hogy ő is közülük való volt, ő is pontosan úgy üldözte az egyházat, mint ezek teszik, és tudja, hogy hogyan éreznek. De aztán a damaszkuszi úton talált rá Jézus, aki Ő elmondta neki, hogy a pogányokhoz fogja küldeni. Amikor Pál kimondta a pogány szót, az emberek kiáltozni kezdtek, kettéhasították ruháikat, feldobálták a levegőbe. Pál héberül szólt hozzájuk, és a rómaiak nem értették, hogy mit mond, de gyorsan behúzták Pált az erőd belsejébe, hogy nehogy kárt tegyenek benne.

Ezékiás idejében nem volt idejük az embereknek, hogy végigcsinálják ezt a megtisztulási folyamatot.

*Ezért Ezékiás így imádkozott értük: A jóságos ÚR bocsássa meg ezt mindenkinek, aki kész volt arra, hogy az ÚRistenhez, ősei Istenéhez folyamodjék, bár nem volt olyan tiszta, ahogyan a szentélyhez illik!
És az ÚR meghallgatta Ezékiást, és megkímélte a népet.*

Ez egy fordulópont volt a nép életében, hogy visszaforduljanak Isten felé.

Azután megtartották a Jeruzsálemben tartózkodó izráeliek a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel. A lévíták és a papok mindennap dicsérték az URat, erős hangú hangszereken játszva az ÚR tiszteletére.

Ezékiás pedig szívhez szólóan beszélt mindazokkal a lévítákkal, akik hozzáértően végezték feladatukat az ÚR tiszteletére. Ünnepi lakomát tartottak hét napig, békeáldozatokat áldozva és dicsőítve őseik Istenét, az URat.

Azután elhatározta az egész gyülekezet, hogy tovább folytatják még hét napig; és így még hét napig folytatták az örömnépet.

Mert Ezékiás, Júda királya ezer bikát és hétezer juhot ajánlott fel a gyülekezetnek. A vezető emberek is felajánlottak a gyülekezetnek ezer bikát és tízezer juhot. A papok tömegesen szentelték meg magukat.

Örvendezett tehát Júda egész gyülekezete, a papok és a lévíták, meg az egész gyülekezet, amely Izráelből érkezett, és az Izráel országából érkező, meg a Júdában lakó jövevények.

Nagy volt az öröm Jeruzsálemben, mert Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának az ideje óta nem történt ehhez hasonló Jeruzsálemben.

Azután fölláltak a papok és a lévíták, és megáldották a népet. Szavuk meghallgatásra talált, mert imádságuk eljutott a mennybe, az ÚR szent lakóhelyére.

Amikor mindezek befejeződtek, egész Izráel, amely ott tartózkodott, kivonult Júda városaiba, és összetörték a szent oszlopokat, kivagdalták a szent fákat, és lerombolták az áldozóhalmokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasséban. Azután visszatértek Izráel fiai, mindenki a maga városában levő birtokára.

Ezékiás megállapította a papok és a lévíták beosztását, beosztotta őket szolgálatuk rendje szerint. A papokat és a lévítákat beosztotta az égőáldozathoz és a békeáldozathoz, szent szolgálatra, magasztalásra és dicsőítésre az ÚR lakóhelyének a kapuiban.

A király jövedelmének egy részét az égőáldozatokra adta: a reggeli és az esti égőáldozatokra, a szombatoként, újholdaként és a megszabott ünnepeken bemutatandó

A Jeruzsálemben lakó népnek pedig meghagyta, hogy adják meg a papok és a lévíták részét, és ragaszkodjanak az ÚR törvényéhez.

Amint ennek híre ment, Izráel fiai bőségesen hoztak a gabona, must, olaj, méz és minden mezei termés legjavából, és bőségesen meghozták a tizedet is mindenből.

...

Így járt el Ezékiás egész Júdában. Azt tette, amit jónak, helyesnek és igaznak tartott Istene, az ÚR.

Minden munkáját, amit az Isten háza szolgálatában, a törvénynek és a parancsolatnak megfelelően elkezdett, Istenét keresve, tiszta szívből végezte, ezért sikerült neki.

A 32.-ik fejezetben

Ezek után a hűségese véghezvitt dolgok után eljött Szanhérib asszír király, és betört Júdába. Ostrom alá vette a megerősített városokat azzal a szándékkal, hogy elfoglalja azokat.

Amikor látta Ezékiás, hogy Szanhérib betört, és Jeruzsálemet készül megtámadni, tanácskozott vezető embereivel és vitézeivel arról, hogy betömik a városon kívül levő forrásokat. Azok támogatták őt.

Sok nép gyűlt össze, betömtek minden forrást és patakot, amely azon a földön át folyt, mert ezt mondták: Miért találjanak az asszír királyok sok vizet, ha ideérnek?

Majd nekibátorodva, fölépíttette az egész várfalat, ahol sérült volt; megnagyobbította az őrtornyokat, építtetett kívül egy másik falat, és megerősítette a Millót Dávid városában. Csináltatott sok hajítófegyvert és pajzsot is.

A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt, azokat maga köré gyűjtötte a városkapu előtti téren, és szívhez szólóan így beszélt hozzájuk:

Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint övele.

Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől.

Ezékiás összegyűjtötte a népet, és bátorította őket, mert nagyon nagy hadsereggel kellett szembenézzenek. A szíriai hadsereg 185.000 emberből állt. El tudjátok képzelni, hogy hogyan nézhetett ki ez a hatalmas számú hadsereg, amikor feltűnt a szemük előtt. Ezékiás mégis úgy bátorította őket, hogy velük csak emberi erő van, de velünk van Istenünk, az Úr.

Mennyire fontos tudnunk, hogy „Ha Isten velünk, kicsoda lehet ellenünk?” Mindig erősebb van velünk, mint az ellenséggel. „Nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki a világban.” Isten gyermekeként sohasem kellene féljete az ellenségtől! Soha! Isten jelenlétének tudata mindig velünk kell legyen! Velük emberi erő van, de velünk az ÚR, a mi Istenünk. Túlerőben vagyunk, mert Isten a mi oldalunkon van!

Ezek után Szanhérib asszír király, aki még Lákisnál volt egész haderejével, ezzel az üzenettel küldte szolgálait Jeruzsálembe Ezékiášhoz, Júda királyához és a Jeruzsálemben levő összes júdaiakhoz: Ezt mondja Szanhérib, Asszír királya: Miben bíztok, hogy az ostrom idején Jeruzsálemben akartok maradni?

Félrevezet benneteket Ezékiáš; éhséggel és szomjúsággal ölet meg, amikor ezt mondja: Megment minket Istenünk, az ÚR az asszír király markából!

De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg ez az Ezékiáš; Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak egy oltár előtt borulhattok le, és csak azon áldozhattok!

Nem tudjátok, hogy mit tettem én és elődeim valamennyi ország népével? Vajon meg tudták-e menteni kezemből ezekben az országokban a népek istenei országukat?

Melyik volt az az isten ezek között a népek között, amelyeket kiirtottak elődeim, aki meg tudta volna menteni népét a kezemből? Talán a ti Istenetek meg tud menteni benneteket a kezemből?!

Ne engedjétek hát, hogy Ezékiáš így elámítson és félrevezessen benneteket! Ne higgyetek neki, mert egyetlen népnek és országnak az istene sem tudta megmenteni népét a kezemből vagy elődeim kezéből. Bizony a ti Istenetek sem ment meg benneteket a kezemből!

Még többet is beszéltek szolgálai az ÚRisten ellen és szolgálja, Ezékiáš ellen.

Leveleket is írt Szanhérib, amelyekben gyalázta Izráel Istenét, az URat, és ilyeneket mondott róla: Ahogyan a többi országokban a népek istenei nem mentették meg népüket a kezemből, ugyanúgy Ezékiáš Istene sem menti meg népét a kezemből.

És nagy hangon kiáltoztak júdai nyelven a várfalra Jeruzsálem népének, hogy félelmet és zavart keltsenek bennük, és így foglalják el a várost.

Úgy beszéltek Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek emberkéz csinálta isteneiről.

Ekkor Ezékiáš király meg Ézsaiás próféta, Ámóc fia imádkozott, és segítségért kiáltott az ég felé.

Az ÚR pedig angyalt küldött, aki megsemmisített az asszír király táborában minden vitéz harcost, fejedelmet és vezért, és ő megszégyenülve tért vissza országába.

Egyetlen éjszaka alatt 185.000 harcost pusztított el az Úr angyala, a többiek meg elmenekültek Szanhéribbel együtt.

És egyszer, amikor bement istene házába, ott saját fiai ejtették el fegyverrel.

Így szabadította meg az ÚR Ezékiást és Jeruzsálem lakóit Szanhérib asszír király kezéből és minden ellensége kezéből. És nyugalmat adott nekik mindenfelől.

Ézsaiásnál részletesebben olvashatunk erről a győzelemről.

Abban az időben Ezékiáš halálosan megbetegedett. De imádkozott az ÚRhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele,

Ezékiáš azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott, ezért az ÚR haragja sújtotta őt, meg Júdát és Jeruzsálemet.

Ezékiáš beteg lett, Ézsaiás pedig mondta, hogy rendelkezzen a háza népe felől, mert meg fog halni. Ezékiáš imádkozni kezdett, sírt egész éjszaka, és az Úr meghalgatta a kérését, és még 15 évvel meghosszabbította az életét. Tragikus dolog volt ez.

Van Istennek egy közvetlen akarata életünkkel kapcsolatban, és úgy gondolom, hogy van egy megengedő akarata is, amely nem az Ő elsőszámú akarata az életünkre. Ha valamihez nagyon ragaszkodunk, akkor Ő megengedi azt.

Amikor Bálámért küldött Bálák király, akkor Bálám imádkozott, és Isten azt mondta, hogy ne menj a királyhoz, ne átkozd meg a népem, mert ők áldottak. Ezt megüzente Bálám a királynak, de Bálák újabb

embereket küldött hozzá egy csomó ajándékkal, és azt kérte, hogy jöjjön, és csak adjon tanácsot nekik. Bálám meglátta, hogy milyen sok ajándékot akarnak adni a tanácsadásért, és biztos vagyok benne, hogy nagyon kérte Istent, hogy engedje meg neki, hogy mehessen, mert kapzsi volt.

Az Úr elengedte, de meghagyta neki, hogy csak azt mondja a királynak, amit Ő helyez a nyelvére. Bálám elindul a szamarán, és azon jár az esze, hogy mi mindent vehet azzal a sok kincsel, amit a király ajánlott fel. Hirtelen a szamar letér az útról, és ő addig üti, amíg visszajön és továbbmegy. Később ismét megáll, és nem akar továbbmenni, erre ütni-verní kezd ismét, mire a szamar megfordul, és megszólal: „Mit tettem, hogy csak ütsz és versz?” Bálám olyan mérges volt, hogy visszabeszélt a szamarának, majd az Úr megnyitotta a szemét, és meglátta, hogy az Úr angyala áll ott az úton, és azt mondja Bálámnak, hogy köszönje meg az életét a szamarának.

Erre Bálám azt mondja, hogy vissza akar fordulni, de az Úr angyala azt mondta, hogy ha már eddig eljöttél, akkor menj tovább. Ez azonban már nem volt Isten elsődleges akarata.

Ezékiás is imádkozott, és az ima megváltoztat dolgokat. Isten bizonyos értelemben egy ráadást adott Ezékiás életére, de tragikus volt, mert ez alatt az idő alatt annak a királynak, aki annyira jó volt, és oly sok jót tett az embereknek, elkezdett megnövekedni a büszkesége, és már nem volt többé Isten alázatos szolgálója. Szanhérib elpusztítása után a királyok ajándékokkal halmozták el őt, és egyre gazdagabb lett.

Ugyanebben az időben született Manassé nevű fia, aki az egyik leggonoszabb király lett Júdában. Jobb lett volna tehát Ezékiásnak, és a nemzetnek is, ha inkább meghal, amikor Isten mondta. Ha valóban meg lehet változtatni Isten akaratát az imáinkon keresztül, a változás eredménye mindig rosszabb lesz. Ha Isten a te akaratodat adja meg, a világ legrosszabb dolga fog veled történni. Sokkal jobb ha nem az én, hanem az Ő akarat lesz meg, mert én nem tudom, hogy mi a legjobb számomra, vagy a barátaim számára. Sokszor azok a dolgok, amikért kitartóan, saját akaratunkból imádkozunk, azok a lehető legrosszabb dolgok lehetnek később. A legrosszabb dolog az lehet, ha Isten válaszol az ilyen imáinkra.

Nem tudok egyetérteni azokkal, aki azt mondják, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod” kifejezés csak egy lelki szófordulat, mert ha ez így lenne, akkor Jézus is csak üres dolgot imádkozott volna, mert így imádkozott: „Mindezek ellenére, ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg.”

Ezékiás igen gazdag volt, és nagy tiszteletben állt. Kincstárat készített az ezüstnek, aranyaknak, drágakőnek és balzsamnak, a kerek pajzsoknak és mindenféle értékes tárgyakkal; továbbá raktárakat a gabonatermésnek, a bornak és az olajnak, meg istállókat a különféle állatoknak, és aklokat a nyájakkal.

Városokat is épített, és sok juhnyája és szarvasmarhája volt, mert az Isten igen nagy vagyont adott neki. Ezékiás elzárta a Gihón felső forrásának a vizét, és Dávid városának a nyugati részére vezette le. Ezékiásnak minden tette sikeres volt.

Szanhérib ostroma előtt a Gihón forrását bevezette a városba úgy, hogy egy 500 méter hosszú alagútat vájtak a kemény sziklába. Egyik csapat a silói medencéktől kezdett ásni, a másik pedig Gihónból. Ez hatalmas mérnöki teljesítmény volt akkor, mert semmiféle felmérési eszközük nem volt, és a két csapat mégis sikeresen találkozott. Az alagút közepén nagy fordulók vannak, mert amikor közeledtek egymáshoz, hallották a szerszámok hangjait a másik oldalon, és addig fordultak jobbra és balra, amíg végül összetaláltak. Nagyon nehéz lehetett vésní az alagútat, mert van, ahol a magassága alig több, mint egy méter.

De amikor a babiloni vezető emberek elküldték hozzá megbízottjaikat, hogy megkérdezzék, milyen csoda történt az országban, elhagyta az Isten, hogy próbára tegye, és kitudódjék, mi minden van a szívében.

Ismét a büszkesége volt a főszereplő, és minden gazdagságát megmutatta a babilóniaknak. A próféta pedig megkérdezte, hogy mit mutatott meg, mire ő azt válaszolta, hogy mindent. „Ostobaság volt – válaszolta Ézsaiás –, mert vissza fognak jönni, és mindent el fognak vinni magukkal, és az embereket is. Ézsaiás tehát már előre megjósolta a babilóni elhurcoltatást.

Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, olyan utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.

Újra megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás lerombolt. Oltárokat állított a Baaloknak, bálványoszlopokat készíttetett. Leborult az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat.

Építtetett ilyen oltárokat a ÚR házában is, amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsálemben lesz a nevem örökké.

Oltárokat építtetett az ég minden seregének, az ÚR háza mindkét udvarában.

A fiait is elégette áldozatul a Ben-Hinnóm völgyben. Varázslást, jelmagyarázást és igézést űzött, halottidézőket és jövendőmondókat tartott. Sok olyan dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt.

Ezek ellen szólt Ézsaiás:

Agyonfárasztod magad tervezgetésekkel. Álljanak elő, és segítsenek meg, akik az eget vizsgálják, a csillagokat nézik, és újhold napján előre megmondják, mi történik veled.

Azt a bálványszobrot, amit készíttetett, az Isten házában helyezte el, pedig erről azt mondta Isten Dávidnak és a fiának, Salamonnak: Ebbe a templomba, Jeruzsálembé helyezem nevemet örökre, mert ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül.

És nem kell többé kivándorolnia Izráelnek arról a földről, amelyet őseiteknek rendeltem, de csak akkor, ha megtartják és megteszik mindazt, amit Mózes által parancsoltam nekik az egész törvényben, a rendelkezésekben és végzéseiben.

De Manassé tévelygésbe vitte Júdát és Jeruzsálem lakóit, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket kipusztított az ÚR Izráel fiai elől.

Szólt ugyan az ÚR Manasséhoz és népéhez, de nem figyeltek rá.

Ezért az ÚR ellenük hozta az asszír király seregének a vezéreit, akik horgot akasztottak Manasséba, bilincsbe verték, és elvitték Babilonba.

Nyomorúságában azonban kérlelte Istenét, az URat, és igen megalázta magát ősei Istene előtt.

És miután imádkozott hozzá, megkönyörült rajta, meghallgatta könyörgését, és visszavitte országába, Jeruzsálembé. Így tudta meg Manassé, hogy az ÚR az Isten.

Tehát Manassé megtért, elég kemény körülmények között, amikor az asszírok a babilóni börtönbe vetették. Isten kegyelmes volt, meghallgatta imádságát, és visszahozta Jeruzsálembé. Attól kezdve Manassé egy kicserélt ember volt, de már nem tudta helyrehozni az előző éveinek hibáit.

Ezek után külső várfalat épített Dávid városához: a Gíhóntól nyugatra a völgyben a Hal-kapu felé; a Várhegyet is körülvette vele, és igen magasra emelte. Júdában pedig minden megerősített városba csapatparancsnokokat helyezett.

Eltávolította az ÚR házából az idegen isteneket és a bálványokat; továbbá minden oltárt, amelyet az ÚR házában a hegyén és Jeruzsálemben építtetett, kidobtatott a városon kívülre.

Az ÚR oltárát pedig helyreállította, békeáldozatokat és hálaáldozatokat mutatott be rajta, és megparancsolta Júdának, hogy Izráel Istenét, az URat tisztelje.

A nép ugyan még tovább is áldozott az áldozóhalmokon, de csak Istenének, az ÚRnak.

Manassé egyéb dolgai, Istenéhez mondott imádsága és a látókok beszédei, akik Izráel Istenének, az ÚRnak a nevében szóltak hozzá, megtalálhatók Izráel királyainak a történetében.

Imádsága és annak a meghallgatása, minden vétké és hűtlensége, meg azok a helyek, ahol áldozóhalmokat épített, bálványoszlopokat és szobrokat állított fel megalázkodása előtt, meg vannak írva a látnokok beszédeiben.

És pihenni tért Manassé őseihez, és eltemették palotája kertjében. Fia, Ámón lett utána a király.

Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan tett apja, Manassé is. Ámón is áldozott mindazoknak a bálványoszobroknak, amelyeket apja, Manassé készíttetett, és azokat tisztelte.

Nem alázta meg magát az ÚR előtt, ahogyan apja, Manassé megalázta magát, sőt egyre több vétket követett el ez az Ámón.

De összeesküdtek ellene udvari emberei, és megölték a palotájában.

Az ország népe azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, Jósiást tette királlyá az ország népe.

Nyolcéves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, ősenek, Dávidnak az útjain járt, és nem tért el sem jobbra, sem balra.

Uralkodása nyolcadik évében, még ifjúkorában kezdte keresni ősenek, Dávidnak az Istenét. Tizenkettedik évében kezdte megtisztítani Júdát és Jeruzsálemet az áldozóhalmoktól, a bálványoszlopoktól, a faragott és öntött bálványoszbroktól.

Ekkor Jósiás 20 éves volt, és a következő évben kezdi meg Jeremiás a szolgálatát Júdában. Jeremiás ekkor 17 év körül lehetett.

Jósiás lelki reformokat vezetett be az országban, de Jeremiás látta, hogy ezek csak látszólagos reformok, és az emberek csak azért követték ezt az utat, mert a király is ezt tette, nem pedig a saját szívük vágya volt ez. Ha ezt az időszakot észben tartjuk, akkor sokkal jobban megértjük Jeremiás könyvét is, aki a nemzet további babilóniai előtt történelmét végig profétálta.

Lerombolták az ő jelenlétében a Baalok oltárait. A rajtuk álló tömjénező oltárokat darabokra vágatta, a bálványoszlopokat, a faragott és öntött bálványoszbrokat összetörette, porrá zúzatta, és szétszóratta azoknak a sírján, akik áldoztak nekik.

Az oltárokon elégette papjaik csontjait. Így tisztította meg Júdát és Jeruzsálemet.

Manassé, Efraim és Simeon városaiban is, egészen Naftáliig, azoknak a romjain körös-körül leromboltatta az oltárokat és bálványoszlopokat, összetörette a bálványoszbrokat, porrá zúzatta azokat, és minden tömjénező oltárt darabokra vágatott Izráel egész országában. Azután visszatért Jeruzsálembe.

Uralkodásának a tizennyolcadik évében pedig az ország és a templom megtisztítása során elküldte Sáfánt, Acaljáhú fiát, Maaszéjáhú városparancsnokot meg Jóáh főtanácsost, Jóáház fiát, hogy javítsák ki Istenének, az ÚRnak a házát.

Ezek elmentek Hilkijjá főpaphoz, és átadták neki az Isten házába begyűlt pénzt, amelyet összegyűjtöttek az ajtót őrző lévíták a Manasséból és Efraimból valóktól, az Izráelben megmaradtaktól, továbbá a Júdából és Benjáminból valóktól és Jeruzsálem lakóitól.

És átadták az ÚR házában levő munkások felügyelőinek, azok pedig átadták a munkásoknak, akik az ÚR házában dolgoztak, hogy állítsák helyre és javítsák ki a templomot.

Adtak pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vásároljanak faragott köveket és faanyagot a gerendázathoz és a helyiségek beburkolásához, mert Júda királyai hagyták elkorhadni azokat.

Az emberek hűségesen végezték a munkát. Merári fiai közül Jahat és Óbadjáhú lévíták, a kehátiak közül pedig Zekarjá és Mesullám ügyeltek fel rájuk, és irányították őket. A különféle hangszerekhez értő lévíták pedig

a teherhordók élén álltak, és irányították az összes munkásokat mindenféle munkában. Léviták voltak az írnokok, a felügyelők és a kapuőrök is.

Amikor kihozták az ÚR házában összegyűlt pénzt, megtalálta Hilkijjá főpap azt a törvénykönyvet, amelyet az ÚR adott Mózes által.

Ekkor megszólalt Hilkiájá, és ezt mondta Sáfán kancellárnak: Ezt a törvénykönyvet találtam az ÚR házában! És odaadta Hilkiájá a könyvet Sáfánnak.

Sáfán pedig elvitte a könyvet a királyhoz, és jelentést tett a dolgról a királynak. Ezt mondta: Elvégezték szolgálát mindazt, amit rájuk bízta.

Összeszedték az ÚR házában található pénzt, és odaadták a felügyelőknek meg a munkásoknak.

És jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkiájá pap egy könyvet adott át neki. És felolvasott belőle Sáfán a királynak.

Amikor meghallotta a király a törvény ígét, megszagatta a ruháját.

Majd ezt a parancsot adta a király Hilkiájának és Ahikámnak, Sáfán fiának, Abdónnak, Míká fiának, Sáfán kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének:

Menjete, és kérdezzétek meg az URat, hogy mit jelentenek a megtalált könyv ígái rám, meg az Izráelben és Júdában megmaradtakra nézve! Mert az ÚR nagy haragja áradt ránk azért, hogy elődeink nem tartották meg az ÚR ígétét, és nem azt tették, ami ebben a könyvben meg van írva.

Ekkor elment Hilkiájá és akiket a király elküldött, Hulda prófétanőhöz, aki Sallumnak, Tokhat fiának, Haszrá unokájának, a ruhák őrzőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új városrészében lakott, és beszéltek vele.

Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket:

Ezt mondja az ÚR: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, mindazokat az átkokat, amelyek meg vannak írva abban a könyvben, amelyet felolvastak Júda királyának.

Mert elhagytak engem, és más isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával. Ezért áradt ki lángoló haragom erre a helyre, és nem alszik ki.

De mondjátok meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az URat: Ezt mondja Izráel Istene, az ÚR, azokról az ígéről, amelyeket hallottál:

Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az Isten előtt, amikor meghallottad kijelentését erről a helyről és lakóiról; mivel megaláztad magad előttem, megszagattad a ruhádat, és sírtál előttem, azért én is meghallgatlak! - így szól az ÚR.

Őseid mellé foglak tétetni, békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre és lakóira hozok! És megvitték a választ a királynak.

A király összegyűjtette Júda és Jeruzsálem véneit.

Azután fölment az ÚR házába a király, meg Júda összes polgára és Jeruzsálem lakói, a papok, a lévíták és az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség könyvének minden ígétét, amelyet az ÚR házában találtak.

Majd odaállt a király a helyére, és szövetséget kötött az ÚR színe előtt arra nézve, hogy az URat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség ígétét, melyek meg vannak írva abban a könyvben.

Elfogadtatta ezt mindazokkal, akik Jeruzsálemből és Benjáminból ott voltak. És Jeruzsálem lakói az Istennek, őseik Istenének a szövetsége szerint jártak el.

Jósiás pedig eltávolított minden utálatos bálványt Izráel fiainak valamennyi tartományából, és minden Izráelben található embert Istenüknek, az ÚRnak a szolgálatára kötelezett. Nem is tértek el az ő egész életében őseik Istenétől, az ÚRtól.

Jósiás páskát is tartott az ÚR tiszteletére Jeruzsálemben, és levágták a páskabarányt az első hónap tizennegyedik napján.

Ez volt a legnagyobb páskaünnepség Sámuel ideje óta.

Azok után, hogy Jósiás helyreállította a templomot, felvonult Nékó, Egyiptom királya, hogy harcoljon Karkemisnél az Eufrátesz mellett. Jósiás azonban kivonult vele szemben.

Nékó követeket küldött hozzá ezzel az üzenettel: Nem veled van dolgom, Júda királya! Nem ellened jöttem most, hanem az ellen a ház ellen, amellyel hadakozom, és Isten parancsolta, hogy siessek. Állj félre az Isten elől, aki velem van, hogy el ne pusztítson!

Jósiás azonban nem tért ki előle, hanem harcra készülve álruhába öltözött, és nem hallgatott Nékónak az Isten szájából származó beszédére. Fölvonult, hogy megütközzék Megiddó síkságán.

Az újászok azonban eltalálták Jósiás királyt, és a király ezt mondta szolgálóinak: Vegyetek le innen, mert súlyosan megsebesültem!

Szolgái levették a harci kocsiról, egy másik kocsira tették, és Jeruzsálembe vitték. Ott meghalt, és eltemették ősei sírjába. Egész Júda és Jeruzsálem gyászolta Jósiást.

Jeremiás siratódalt szerzett Jósiásról, az énekesek és az énekesnők pedig máig is megéneklék Jósiást siratóénekeikben. El is rendelték ezt Izráelben. Le is vannak írva ezek a siratóénekek között.

Jósiás egyéb dolgai és kegyes tettei, amelyek megfeleltek annak, amit az ÚR előír törvényében, egész története elejétől végig meg van írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben.

Az ország népe azután fogta Jóházt, Jósiás fiát, és királlyá tették apja után Jeruzsálemben.

Huszonhárom éves volt Jóházt, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben.

De eltávolította őt Jeruzsálemből Egyiptom királya, az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum arany hadisarcot vetett ki.

Egyiptom királya Eljácimot, a testvérét tette Júda és Jeruzsálem királyává, és a nevét Jójákimra változtatta. Testvérét, Jóházt pedig magával vitte Nékó Egyiptomba.

Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR.

Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba.

Az ÚR háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta.

Jójákim egyéb dolgai, utálatos tettei és amik vele történtek, meg vannak írva az Izráel és Júda királyairól szóló könyvben. Utána a fia, Jójákin lett a király.

Tizennyolc éves korában kezdett uralkodni Jójákin, és három hónapig és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát az ÚR.

Az esztendő fordultával elküldött érte Nebukadneccar király, és elvitette Babilonba, az ÚR házána a drága fölszerelésével együtt, és testvérét, Cidkijját tette Júda és Jeruzsálem királyává.

Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben.

Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR, és nem alázza meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az ÚR parancsát hirdette.

Sőt még Nebukadneccar király ellen is fellázadt, aki megeskette őt az Istenre. Kemény nyakú és makacs szívű volt, és nem tért meg Izráel Istenéhez, az ÚRhoz.

A papság vezetői és a nép is egyre hűtlenebbé vált, követve a pogány népek minden utálatos szokását, és tisztátalanná tették az ÚR házat, amelyet ő szentelt meg Jeruzsálemben.

Pedig őseik Istene, az ÚR, idejében küldött nekik üzenetet követői által, mert szánta népét és lakóhelyét.

De ők kigúnyolták az Isten követeit, megvetették kijelentését, és gúnyt űztek prófétáiból, míg oly magasra nem csapott az ÚR haragja népe ellen, hogy nem volt mentség.

Ezért ellenük hozta a káldeusok királyát, aki fegyverrel mészároltatta le ifjaikat szent templomukban, nem szánt meg sem ifjat, sem szüzet, sem vént, sem aggastyánt, mindenkit a kezébe adott.

Az Isten házána mindenféle kisebb-nagyobb fölszerelését, az ÚR háza kincseit, továbbá a király és a vezetőemberek kincseit mind Babilonba vitte.

Az Isten házat fölgyújtották, Jeruzsálem várfalát lerombolták, palotáit mind fölperzselték, és minden drága értékét elpusztították.

Azokat, akik az öldöklésből megmaradtak, fogságba vitte Babilóniába, és szolgái lettek neki és fiainak mindaddig, amíg a perzsa királyság uralomra nem jutott,

hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje: Míg az ország meg nem kapja nyugaloméveit, nyugodni fog a pusztulás egész ideje alatt, teljes hetven évig.

Izrael 490 éve volt az Igéret földjén. Mózes törvénye szerint a földet nyugodni kell hagyni minden hetedik évben, hat éven keresztül lehetett vetni, a hetedik évben pedig csak azt eheték, ami magától nőtt, de nem vethettek semmi újat. Ezt nem tartották be, és amikor Isten fogságba vetette őket, akkor ezért kellett 70 évig legyenek ott, hogy a 70-szer kimaradt pihenőév lejárhasson.

Itt a nemzet vége, a fogság kezdete, és a pogányok idejének kezdete. Ez a pogány uralkodás idejét jelenti, amely a babilóniai királysággal kezdődik, majd a perzsák, göögök és rómaiak következnek, és végül ez egy tíz nemzetből álló szövetséggé fog válni az utolsó időkben.

Érdekes, hogy Isten szeretete miatt elküldte a prófétákat, hogy figyelmeztesse a nemzetet, de ők kigúnyolták, megkínózták őket, és megölték, így saját maguk pecsételték meg az ítéletet. Isten visszavonta az óvó és áldó kezét, és az ítélet eljött.

Milyen tanulságot szűrhetünk le mindebből? A próféták azt mondták: „ha megtagadjátok az Urat, akkor az Úr is meg fog tagadni titeket.” Ez is történt, és most elhurcolják őket a fogságba. Amikor Istent imádták és áldották, akkor Isten megerősítette őket, velük volt, győzelmet adott nekik ellenségeik felett, biztonságban és jólétben élhettek a földjükön, de amikor hátat fordítottak Istennek, akkor az ellenségeik legyőzték őket, leigázták őket, és a nemzet gyengévé vált és virágkora lehanyatlott.

A tanulság nagyon is időszerű a mi időkben, mert mi is élvezzük annak a nemzetnek az előnyeit, amelyet az alapító atyák Istenre építettek. De ahogy Izrael elfordult Istentől, mi is elfordultunk Tőle, és nem létezhetünk túl sokáig Isten ereje nélkül. Ne is merjünk arra gondolni, hogy függetlenekké válunk Istentől. A nemzetünk nagy bajban van, és ez csak egyre rosszabb lesz. Istenem, segíts, hogy teljes szívünkkel feléd forduljunk, ha ugyan még nem túl késő.

Ennek a fejezetnek a két utolsó sora megegyezik Ezsdrás könyvének első két sorával:

Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket:

Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, az ÚR, és menjen el!

Ezsdrás és Nehémiás könyvei a Babilón fogság utáni visszatérést írják le: a templom és a falak újjáépítését.

A 70 éves fogság alatt íródott Dániel és Ezékiel könyve, így ezeket a könyveket érdemes lenne elolvasni még Ezsdrás tanulmányozása előtt.

85 perc